

NEWSLETTER
PRAWNO-PODATKOWY
DLA CZŁONKÓW KIGPR

AXELO FLASH

STYCZEŃ 2024

ZMIANY W PRAWIE I PODATKACH / AKTUALNOŚCI

Stawki opłat produktowych dla poszczególnych rodzajów opakowań

11 grudnia 2023 r. w Dzienniku Ustaw opublikowano Rozporządzenie Ministra Klimatu i Środowiska z dnia 9 grudnia 2023 r. w sprawie stawek opłat produktowych dla poszczególnych rodzajów opakowań.

W świetle załącznika do rozporządzenia stawka opłaty produktowej za 1 kg opakowań wyniesie m.in.:

- / 1 zł – w przypadku butelek jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych na napoje o pojemności do 3 litrów, włącznie z ich zakrętkami i wieczkami z tworzyw sztucznych,
- / 2,70 zł – dla opakowań z tworzyw sztucznych,
- / 1,70 zł – dla opakowań wielomateriałowych,
- / 1,40 zł – dla opakowań z aluminium,
- / 0,70 zł – dla opakowań z papieru i tektury,
- / 0,30 zł – dla opakowań ze szkła i drewna.

Rozporządzenie określa również stawkę opłaty produktowej dla butelek jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych na napoje o pojemności do 3 litrów, włącznie z ich zakrętkami i wieczkami z tworzyw sztucznych, z wyłączeniem szklanych lub metalowych butelek na napoje, których zakrętka i wieczka są wykonane z tworzyw sztucznych, puszek metalowych oraz butelek szklanych wielokrotnego użytku o pojemności do 1,5 litra w roku 2025, 2026 i 2027. Opłata produktowa dla tych opakowań wyniesieni w 2025 r. 0,10 zł, w 2026 1,00 zł, natomiast w roku 2027 wzrośnie do kwoty 5,00 zł za 1 kg.

Rozporządzenie weszło w życie z dniem 1 stycznia 2024 r.

Zasady obliczania zawartości tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu w butelkach na napoje z tworzyw sztucznych

1 grudnia 2023 r. w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej opublikowano Decyzję Wykonawczą Komisji (UE) 2023/2683 z dnia 30 listopada 2023 r. ustanawiającą zasady stosowania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 w odniesieniu do obliczania, weryfikacji i zgłaszania danych dotyczących zawartości tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu w jednorazowych butelkach na napoje z tworzyw sztucznych (Tekst mający znaczenie dla EOG).

W preambule decyzji wskazano, że: „W dyrektywie (UE) 2019/904 określono cele w zakresie minimalnej zawartości tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu w jednorazowych butelkach na napoje z tworzyw sztucznych, wymienionych w części F załącznika do tej dyrektywy, w tym butelkach PET. Zgodnie z dyrektywą (UE) 2019/904 cel na 2025 r. wynosi co najmniej 25 % tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu w przypadku butelek PET, obliczane jako średnia dla wszystkich butelek PET wprowadzonych do obrotu na terytorium danego państwa członkowskiego, a cel na 2030 r. wynosi co najmniej 30 % tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu w przypadku butelek na napoje, obliczane jako średnia dla wszystkich butelek na napoje wprowadzonych do obrotu na terytorium danego państwa członkowskiego.”

W celu osiągnięcia celów przyjętych w dyrektywie 2019/904 Komisja Europejska określiła metodę obliczania zawartości tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu w butelkach na napoje z tworzyw sztucznych i weryfikacji tych celów oraz format, w jakim państwa członkowskie mają każdego roku zgłaszać dane na temat zawartości tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu w butelkach PET i butelkach na napoje.

Komisja Europejska przyjęła m.in., że udział zawartości tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu w butelkach na napoje będzie obliczany jako iloraz masy tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu w butelkach na napoje wprowadzonych do obrotu przez masę części z tworzyw sztucznych butelek na napoje wprowadzonych do obrotu. Udział zawartości tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu w butelkach PET ma być z kolei obliczany jako iloraz masy tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu w butelkach PET wprowadzonych do obrotu przez masę części z tworzyw sztucznych butelek PET wprowadzonych do obrotu.

W decyzji zobowiązano państwa członkowskie do gromadzenia od podmiotów gospodarczych danych dotyczących masy części z tworzyw sztucznych butelek na napoje wprowadzonych do obrotu oraz masy tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu w tych butelkach, czy zapewnienia by zgromadzone dane były odpowiednio obliczone.

Decyzja Komisji Europejskiej weszła w życie 4 grudnia 2023 r.

Zamrożenie cen energii

W dniu 31 grudnia 2023 r. weszła w życie ustawa z dnia 7 grudnia 2023 r. o zmianie ustaw w celu wsparcia odbiorców energii elektrycznej, paliw gazowych i ciepła (Dz. U. poz. 2760).

Nowa ustawa przedłuża funkcjonowanie mechanizmów cen maksymalnych prądu, gazu i ciepła. Powyższe oznacza, że maksymalna cena energii elektrycznej dla gospodarstw domowych zostanie utrzymana na poziomie 412 zł za MWh netto (do obecnego poziomu limitu zużycia, pomniejszonego o 50%, ponieważ przepisy mają obowiązywać przez pół roku). **Powyżej limitu zachowana ma być stawka 693 zł za MWh jako cena maksymalna. Ustawa określa również mechanizm ubiegania się o rekompensaty przez przedsiębiorstwa energetyczne za ewentualne poniesione straty.**

Podkreślić należy, że zamrożenie cen energii obejmie nie tylko gospodarstwa domowe czy instytucje publiczne, ale również małe i średnie przedsiębiorstwa. Pierwotnie projekt ustawy tego nie przewidywał. Sejm przychylił się do zgłaszanych uwag i zdecydował o dodaniu firm do listy podmiotów, które zostaną objęte mechanizmem "zamrożenia" cen energii elektrycznej. Mechanizmy maksymalnych cen energii mają zostać utrzymane do końca czerwca 2024 r.

Podstawa prawna: Ustawa z dnia 7 grudnia 2023 r. o zmianie ustaw w celu wsparcia odbiorców energii elektrycznej, paliw gazowych i ciepła (Dz. U. poz. 2760).

Powrót podatku minimalnego

Od 1 stycznia 2024 r. ponownie obowiązują zawieszony wcześniej na dwa lata przepisy o minimalnym podatku dochodowym zawarte w art. 24ca ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (tj. Dz. U. z 2023 r. poz. 2805 z późn. zm.) – dalej jako ustawa o CIT.

Początkowo przepisy dotyczące podatku minimalnego miały wejść w życie już 1 stycznia 2022 r., jednakże ich obowiązywanie zostało zawieszony na lata 2022-2024.

Podatek minimalny dotyczy podatników, o których mowa w art. 3 ust. 1 ustawy o CIT, czyli polskich rezydentów podatkowych oraz podatkowych grup kapitałowych, jeżeli w roku podatkowym:

- / poniosły stratę ze źródła przychodów innych niż z zysków kapitałowych albo
- / osiągnęły udział dochodów ze źródła przychodów innych niż z zysków kapitałowych określonych zgodnie z art. 7 ust. 1 albo art. 7a ust. 1 ustawy o CIT w przychodach innych niż z zysków kapitałowych w wysokości nie większej niż 2%

Zaznaczyć należy, że stawka minimalnego CIT wynosi 10% podstawy opodatkowania obliczonej zgodnie z art. 24ca ust. 3 ustawy o CIT.

Ustawowe wyłączenia

Minimalnego podatku nie stosuje się, zgodnie z art. 24ca ust. 14 ustawy o CIT, m.in. do podatników:

1. którzy w jednym z trzech lat podatkowych bezpośrednio poprzedzających rok podatkowy, za który należny jest minimalny podatek dochodowy, osiągnęli podatkową rentowność
2. w wysokości co najmniej 2 proc.;
3. jeżeli w roku podatkowym mieli przychody niższe o co najmniej 30 proc. w stosunku do przychodów uzyskanych w roku bezpośrednio poprzedzającym ten rok podatkowy;
4. w roku podatkowym, w którym rozpoczęli działalność, oraz w kolejno następujących po sobie dwóch latach podatkowych, następujących bezpośrednio po tym roku podatkowym;
5. będących małymi podatnikami;
6. którzy w ciągu roku podatkowego uzyskali większość przychodów z działalności operacyjnej

w związku z:

- eksploatacją statków morskich lub powietrznych w transporcie międzynarodowym;
 - wydobywaniem kopalin wymienionych w załączniku do ustawy – Prawo geologiczne i górnicze (tj. Dz.U. z 2023 r. poz. 633 ze zm.), których ceny zależą choćby pośrednio od notowań na rynkach światowych;
 - wykonywaniem działalności leczniczej, o której mowa w art. 3 ustawy o działalności leczniczej (tj. Dz.U. z 2023 r. poz. 991 ze zm.);
7. będących spółkami prowadzącymi gospodarkę komunalną;
 8. będących przedsiębiorstwami górniczymi otrzymującymi pomoc publiczną na podstawie ustawy o funkcjonowaniu górnictwa węgla kamiennego (tj. Dz.U. z 2022 r. poz. 1309);
 9. będących przedsiębiorstwami finansowymi;
 10. postawionych w stan upadłości lub likwidacji, lub objętych postępowaniem restrukturyzacyjnym;
 11. będących instytucją finansową, której podstawowym przedmiotem działalności jest świadczenie usług polegających na odpłatnym nabywaniu od wierzyciela wierzytelności powstałych w wyniku zawarcia umowy sprzedaży towarów lub świadczenia usług pomiędzy tym wierzycielem a dłużnikiem.

Podstawa prawna: Art. 24ca ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (tj. Dz. U. z 2023 r. poz. 2805 z późn. zm.).

INTERPRETACJE / ORZECZENIA

Można odliczyć stratę wstecz przed przejściem na estoński CIT

W interpretacji indywidualnej z dnia 7 grudnia 2023 r. Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej potwierdził, że spółka może odliczyć stratę poniesioną w roku podatkowym poprzedzającym przejście na estoński ryczałt, korygując swoje zeznania za rok wcześniejszy.

Wnioskodawcą była spółka, której rok podatkowy do 31 grudnia 2022 r. pokrywał się z rokiem kalendarzowym. Spółka spełniała przesłanki do wybrania od 1 lipca 2023 r. opodatkowania ryczałtem od dochodów spółek kapitałowych i dokonała takiego wyboru w ustawowym terminie. Spółka zamknęła księgi rachunkowe na dzień 30 czerwca 2023 r., sporządziła śródroczne sprawozdanie finansowe za okres od 1 stycznia 2023 r. do 30 czerwca 2023 r. oraz złożyła w wersji papierowej do Naczelnika Urzędu Skarbowego zawiadomienie ZAW-RD w dniu 31 lipca 2023 r. o wyborze opodatkowania ryczałtem od spółek kapitałowych w okresie od 1 lipca 2023 r. do 31 grudnia 2026 r.

Za skrócony rok Spółka złożyła CIT-8, w którym wykazała stratę z innych źródeł niż kapitałowe (prawie 1,8 mln zł).

Spółka liczyła się z tym, że nie będzie mogła odliczyć tej straty w kolejnych latach, bo będzie wtedy stosowała estoński ryczałt. Dlatego chciała się upewnić, że stratę tę może odliczyć od dochodu uzyskanego w 2022 r. z tego samego źródła przychodów. Dyrektor KIS potwierdził stanowisko Spółki i przypomniał jednocześnie, że zgodnie z art. 7 ust. 7 pkt 1 ustawy o CIT podatnik może obniżyć o wysokość nieodliczonej straty dochód ze źródła przychodów uzyskany w dwóch latach podatkowych bezpośrednio poprzedzających pierwszy rok opodatkowania ryczałtem od dochodów spółek.

Podstawa prawna: Pismo z dnia 7.12.2023 r., wydane przez: Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej, 0111.KDIB2-1.4010.459.2023.1.AS,

Sposób ustalania przychodów z najmu

W interpretacji indywidualnej z dnia 13 grudnia 2023 r. Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej potwierdził, że przy najmie prywatnym opodatkowany ryczałtem od przychodów ewidencjonowanych jest tylko czynsz. Natomiast przy najmie w ramach działalności gospodarczej również koszty mediów, opłaty administracyjno-eksploatacyjne oraz opłaty na rzecz wspólnoty, jeżeli do ich uregulowania zobowiązany jest najemca.

Obecnie, opodatkowanie wynajmu prywatnego dotyczy jedynie ryczałtu od przychodów ewidencjonowanych, gdzie stawka podatku wynosi 8,5%, a dla nadwyżki powyżej 100 tys. zł wzrasta do 12,5%.

W interpretacji indywidualnej z dnia 13 grudnia 2023 r. Dyrektor KIS potwierdził, że opodatkowanie obejmuje jedynie czynsz za najem. Z wnioskiem o wydanie interpretacji indywidualnej wystąpiła osoba, która wynajmuje firmie swoje prywatne mieszkanie. Kluczowym elementem było uznanie, że opłaty eksploatacyjne i na rzecz wspólnoty nie są uwzględniane jako podstawa opodatkowania, zgodnie z warunkami określonymi w ustawie o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne. Dyrektor KIS podkreślił, że aby uznać coś za przychód, kwoty wpłacane przez najemcę muszą być otrzymane lub postawione do dyspozycji wynajmującego. W przypadku opłat eksploatacyjnych, gdy najemca jest zobowiązany do ich ponoszenia, a wynajmujący pełni jedynie rolę pośrednika, nie spełniają się warunki do uznania tych kwot jako przychodu.

Sytuacja jest jednak inna dla przedsiębiorcy zajmującego się wynajmem lokali użytkowych, co znajduje potwierdzenie w interpretacji indywidualnej z dnia 27 listopada 2023 r. (sygn. akt 0112 KDSL1-2.4011.432.2023.2.KS).

Podstawa prawna: Pismo z dnia 13.12.2023 r., wydane przez: Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej, 0115-KDIT1.4011.739.2023.1.AS, Sposób ustalania przychodów z najmu,

Zakup nieruchomości w trakcie budowy następuje bez zwolnienia z podatku od czynności cywilnoprawnych

W interpretacji indywidualnej z dnia 1 grudnia 2023 r. Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej stwierdził, że **jeżeli w momencie zawarcia umowy sprzedaży budynku nie zostanie wydane pozwolenie na jego użytkowanie lub nie zostanie złożone zawiadomienie o zakończeniu budowy, w świetle prawa niemożliwe będzie jego użytkowanie w celu zaspokajania potrzeb mieszkaniowych**. Tym samym, jeżeli przedmiotem umowy sprzedaży będzie budynek w budowie, nieoddany jeszcze do użytkowania, kupujący w osobie wnioskodawcy **nie będzie mógł skorzystać ze zwolnienia od podatku od czynności cywilnoprawnych**.

Z wątpliwościami w zakresie podatku od czynności cywilnoprawnych i możliwości zwolnienia z opodatkowania umowy sprzedaży nieruchomości do organu interpretującego zgłosił się potencjalny klient zainteresowany zakupem nieruchomości.

W jego planach było nabycie działki z budynkiem w stanie surowym otwartym lub zamkniętym, którym był dom jednorodzinny w trakcie budowy, nieprzeznaczony jeszcze do użytku. Nieruchomość ta była oferowana na rynku wtórnym i była własnością osoby prywatnej. Przyszły nabywca zamierzał przekształcić tę nieruchomość na cele mieszkaniowe, planując jej kompleksowe wykończenie w celu zamieszkania w niej. Wnioskodawca był osobą fizyczną, która do czasu zakupu nie była właścicielem żadnego budynku mieszkalnego jednorodzinnego, spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego ani domu jednorodzinnego.

Pytanie zadane przez wnioskodawcę brzmiało, czy zakup nieruchomości gruntowej wraz z budynkiem w stanie surowym otwartym lub zamkniętym może być zwolniony z podatku od czynności cywilnoprawnych, a nabywca może skorzystać z preferencyjnej stawki podatku wynoszącej 0%. W świetle planowanego przeznaczenia budynku na cele mieszkalne, wnioskodawca argumentował, że nieruchomość będzie zaspokajała jego potrzeby mieszkaniowe. Dlatego zakładał, że jako nabywca powinien być uprawniony do skorzystania z preferencyjnej stawki podatku w wysokości 0%, co oznaczałoby, że nie miałby obowiązku zapłaty PCC.

Ze stanowiskiem wnioskodawcy nie zgodził się Dyrektor KIS, który uznał przedstawione przez niego stanowisko za nieprawidłowe. W pierwszej kolejności odniósł się do przepisów Prawa budowlanego, gdyż przepisy ustawy o PCC nie zawierają ani definicji budynku ani definicji budynku mieszkalnego jednorodzinnego. Ustawodawca zdefiniował budynek jako *obiekt budowlany trwale z gruntem związany, wydzielony z przestrzeni za pomocą przegród budowlanych, posiadający fundamenty*

i dach. Z kolei budynek mieszkalny jednorodzinny to *budynek wolno stojący albo budynek w zabudowie bliźniaczej, szeregowej lub grupowej, służący zaspokajaniu potrzeb mieszkaniowych, stanowiący konstrukcyjnie samodzielną całość*.

Dyrektor KIS zwrócił uwagę, że przedmiotowe zwolnienie od PCC dotyczy sprzedaży prawa własności budynku mieszkalnego jednorodzinnego - budynku w stanie umożliwiającym jego normalne użytkowanie. Powyższe wskazuje na fakt, że zakup budynku, co do którego nie uzyskano pozwolenia na użytkowanie lub nie złożono zawiadomienia o zakończeniu budowy, nie podlega zwolnieniu od PCC.

Podstawa prawna: Pismo z dnia 1.12.2023 r., wydane przez: Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej, 0111-KDIB2-2.4014.240.2023.1.MM, Zwolnienie z PCC nabycia pierwszego mieszkania.

WYROKI SĄDOWE

Definicja programu komputerowego a ulga IP Box

W wyroku z dnia 29 listopada 2023 r. Sąd Najwyższy orzekł, iż program komputerowy to nie tylko cyfrowy zapis komend i instrukcji dla urządzenia, lecz także dokumentacja i przygotowawcze materiały projektowe. Zdaniem Sądu Najwyższego, przy interpretacji tego pojęcia należy posiłkować się różnymi ustawami oraz prawem unijnym.

Przedmiotowa sprawa dotyczyła mężczyzny prowadzącego jednoosobową działalność gospodarczą, który na podstawie umowy ze spółką z o.o. wykonywał wiele czynności na stanowisku project manager. Jego rola była kluczowa, ponieważ nadzorował pracę zespołu programistów i odpowiadał za zarządzanie projektami IT, prowadzenie dokumentacji, współpracę z klientami w realizacji projektów oraz zbieranie wymagań od klientów firmy, dla których tworzone były oprogramowania.

W wyniku tych działań powstawały programy komputerowe. Podatnik uważał, że jego działalność spełnia wszystkie kryteria działalności badawczo-rozwojowej. Wskazywał, jakie konkretnie aplikacje i programy stworzył, podkreślając ich innowacyjny charakter. Ponadto od 2019 roku prowadził oddzielną ewidencję każdego kwalifikowanego prawa własności intelektualnej w celu skorzystania z ulgi IP Box. Podatnik chciał się upewnić, czy może skorzystać z ulgi IP Box za lata 2019–2021 oraz w przyszłości.

Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej nie podzielił stanowiska podatnika. Uważał, że jako project manager podatnik nie tworzył sam oprogramowania, ale tylko zarządzał zespołem programistów. Według niego, był jedynie kierownikiem uczestniczącym w opracowywaniu dokumentacji i rozwiązań biznesowych oraz w pozyskiwaniu klientów

Jednakże Sąd Administracyjny w Łodzi podważył tę interpretację (sygn. akt I SA/Łd 476/22). Sąd uznał, że termin "program komputerowy" powinien być definiowany na podstawie innych przepisów niż te związane z podatkami. Należy brać pod uwagę np. art. 74 ust. 1 i 2 ustawy o prawie autorskim oraz art. 1 ust. 1–3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/24/WE.

Z tych przepisów wynika, że program komputerowy obejmuje wszystkie formy jego wyrażenia, włącznie z dokumentacją oraz materiałami projektowymi. Sąd ten orzekł, że w przypadku omawianej sprawy wszystkie działania podejmowane przez podatnika były związane z oprogramowaniem, dlatego prawidłowo oznaczył swoje kwalifikowane prawo autorskie do programu komputerowego.

Naczelny Sąd Administracyjny również poparł szeroką definicję programu komputerowego i uznał, że jest ona bardziej adekwatna do współczesnych procesów tworzenia oprogramowania i obowiązujących standardów orzecznictwa. Dodatkowo NSA podkreślił, że przepis art. 30ca ust. 2 ustawy o PIT wyraźnie odsyła do innych ustaw i prawa unijnego, dlatego ważne jest uwzględnienie definicji programu komputerowego zawartej w ustawie o prawie autorskim oraz dyrektywie 2009/24/WE.

NSA zgodził się z sądem w Łodzi, że należy przyjąć szeroką definicję programu komputerowego, a podatnik może być uważany za twórcę takiego programu, nawet jeśli jego wkładem było tworzenie dokumentacji projektowej lub specyfikacji w formie schematów czy notatek. NSA uznał, że sąd I instancji nie powinien wyznaczać organom podatkowym z góry wniosków końcowych dotyczących prawa podatnika do ulgi IP Box. Ostateczna decyzja w tej sprawie będzie należała do dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej, który musi ocenić, czy program komputerowy został stworzony w ramach działalności badawczo-rozwojowej podatnika i czy można zastosować ulgę IP Box.

Podstawa prawna: Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 29 listopada 2023 r. w sprawie o sygn. akt II FSK 25/23.

NSA: Wynajem lokalu przez Bank jako miejsce działalności gospodarczej - Aktualizacja Informacji NIP-8

W wyroku z dnia 1 grudnia 2023 r. Naczelny Sąd Administracyjny orzekł, że podnajem lokalu użytkowego firmie, która jest pośrednikiem wynajmującego, nie oznacza, że jest to jego miejsce prowadzenia działalności, które trzeba wykazać w zgłoszeniu identyfikacyjnym lub aktualizacyjnym. Zatem podatnik taki nie ma obowiązku aktualizacji informacji NIP-8.

Naczelny Sąd Administracyjny odrzucił skargę kasacyjną Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 18 kwietnia 2023 r., w sprawie o sygn. akt III SA/Wa 204/23.

W omawianej sprawie chodziło o bank, który wynajął lokal, a następnie podnajął go innej spółce, która świadczyła usługi pośrednictwa w sprzedaży produktów bankowych. Bank wskazał, że choć w lokalu widoczne będą oznaczenia marketingowe wynajmującego, to spółka ponosi koszty czynszu i mediów, a także odpowiada za zatrudnienie pracowników. Bank argumentował, że nie jest zobowiązany do aktualizacji informacji w formularzu NIP-8 dotyczących miejsc prowadzenia działalności gospodarczej.

Dyrektor KIS miał odmienne stanowisko, twierdząc, że wynajmowany lokal stanowi miejsce prowadzenia działalności gospodarczej przez bank, ponieważ bank czerpie zyski z najmu. Według urzędników nie ma znaczenia, że w tym miejscu nie ma pracowników banku ani jego organów, ani nie ma oddzielnie zorganizowanego oddziału.

Wojewódzki Sąd w Warszawie podzielił zdanie banku, uznając, że czerpanie korzyści z wynajmu stanowi oddzielny przedmiot działalności banku, ale nie jest to odrębne miejsce prowadzenia tej działalności. Naczelny Sąd Administracyjny potwierdził,

że bank nie jest zobowiązany do aktualizacji informacji w formularzu NIP-8. NSA argumentował, że to spółka, która świadczy usługi w wynajmowanym lokalu na własny rachunek, jest odpowiedzialna za to miejsce prowadzenia swojej działalności, a nie bank. NSA zaznaczył również, że egzekwowanie obowiązku zgłoszenia przez wynajmującego miejsca byłoby utrudnione, szczególnie w przypadku budynków biurowych.

Podstawa prawna: Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 1 grudnia 2023 r., sygn. akt III FSK 993/23.

Wyrok WSA w Białymstoku sprawie zmiany przeznaczenia lasu na użytek rolny

W wyroku z dnia 4 grudnia 2023 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Białymstoku wskazał, że zmiana przeznaczenia lasu na użytek rolny musi być szczególnie uzasadniona. Zdaniem sądu nie jest wystarczająca ogólna potrzeba właściciela powiększenia obszaru rolnego, jak również trudności w korzystaniu z innych działek rolnych.

WSA w Białymstoku podkreślił, że z punktu widzenia ochrony trwałości lasów, dążenie do poprawy jakości gospodarstwa rolnego jest wprawdzie naturalnym dążeniem każdego rolnika, ale nie stanowi o nadzwyczajności sytuacji.

Sprawa dotyczyła mężczyzny, który wystąpił do Starosty Łomżyńskiego o wyrażenie zgody na zmianę lasu o powierzchni 0,4022 ha na użytek rolny. Starosta wydał jednak decyzję odmawiającą, argumentując to obowiązkami związanymi z trwałym utrzymaniem lasów i zapewnieniem ciągłości ich użytkowania. Dodatkowo, starosta zaznaczył, że potrzeba przekształcenia terenu leśnego na użytek rolny musi być zupełnie wyjątkowa i nadzwyczajna.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze podtrzymało stanowisko Starosty podkreślając tym samym, że zmiana lasu na użytek rolny jest dopuszczalna w uzasadnionych przypadkach potrzeb właścicieli lasów. Natomiast wnioskodawca powołał się tylko na utrudnione gospodarowanie na jednej z działek. Sprawa trafiła do sądu administracyjnego.

WSA w Białymstoku oddalił w całości skargę wskazując, że organ, który udziela zgody na zmianę lasu na użytek rolny działa w ramach uznania administracyjnego, a zatem ma obowiązek rozpatrzenia indywidualnego wniosku właściciela lasu z uwzględnieniem wszystkich istotnych okoliczności danej sprawy, samodzielnie oceniając, czy w danym przypadku zaistniały szczególnie uzasadnione potrzeby właściciela lasu.

Zdaniem WSA pojęcie „szczególnie uzasadnionych potrzeb właściciela lasu”, o których mowa w art. 13 ust. 2 i 3 ustawy o lasach należy pojmować jako sytuację wyjątkową, zatem niewystarczające jest ustalenie wystąpienia po stronie właściciela lasu jakiegokolwiek potrzeby przekształcenia terenu leśnego na użytek rolny.

Podstawa prawna: Wyrok WSA w Białymstoku z 4.12.2023 r., II SA/Bk 818/23, LEX nr 3643083.

Wyrok TSUE w sprawie swobodnego przepływu

W dniu 21 grudnia 2023 r. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej wydał wyrok w sprawie C-488/21 / Chief Appeals Officer i in., w którym to orzekał w sprawie swobody przepływu. TSUE uznał, że matka pracownika migrującego Unii Europejskiej pozostająca na jego utrzymaniu, może zwrócić się z wnioskiem o przyznanie świadczenia z zakresu pomocy społecznej, przy czym taki wniosek nie podważa przysługującego jej prawa pobytu.

Jak wskazał Trybunał bezpośredni wstępny pozostający na utrzymaniu pracownika będącego obywatelem Unii jest pośrednim beneficjentem równego traktowania, które powinno być przyznane temu pracownikowi. Uregulowanie krajowe, które umożliwia odmowę przyznania świadczenia z zakresu pomocy społecznej takiemu bezpośredniemu wstępnemu, jest sprzeczne z prawem Unii.

Zdaniem TSUE pracownik migrujący, który z racji swojej pracy najemnej opłaca podatki w przyjmującym państwie członkowskim, przyczynia się do finansowania polityki społecznej tego państwa członkowskiego. Powinien on, w konsekwencji, korzystać z niej na takich samych zasadach jak pracownicy krajowi. W związku z tym cel polegający na

unikaniu nieuzasadnionego obciążenia finansowego dla przyjmującego państwa członkowskiego nie może uzasadniać nierównego traktowania pracowników migrujących i pracowników krajowych.

Podstawa prawna: Wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 21 grudnia 2023 r. w sprawie C-488/21 | Chief Appeals Officer i in.

Niniejszy newsletter został przygotowany przez doradców AXELO Prawo i Podatki / AXELO Ostrowski Domagalski i Wspólnicy sp. k. wyłącznie w celach ogólnoinformacyjnych i nie stanowi porady w rozumieniu polskich przepisów. Nie powinni Państwo opierać swoich działań/decyzji na treści informacji zawartych w tej prezentacji bez uprzedniego uzyskania profesjonalnej porady.